

manželství
jako
špatný
vtip

petra
zemánková

Manželství jako špatný vtip

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Zemánková

Manželství jako špatný vtip – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

manželství
jako
špatný
vtip

**petra
zemánková**

Text © Petra Zemánková, 2026
Obálka © Magda Kadlecová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7691-941-9
ISBN e-knihy 978-80-267-5197-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5198-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5196-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Prolog

2008

Eleně bylo čerstvých dvacet, když potkala svého manžela Aleše.

Seděla v klubu na baru a čekala na Vlastu, která měla jako vždycky zpoždění. Zkontrolovala si mobil, ale od poslední zprávy přijaté před půlhodinou, kdy jí psala, že dorazí za deset minut, se nic nezměnilo.

Povzdechla si a dopila cider, který jí dělal společnost. Jakmile zvedla oči od prázdné lahve, všimla si ho, jak vchází do prostoru. Měl něco přes metr osmdesát a tmavé dvoudenní strniště nejen zvýrazňovalo už tak ostré rysy, že by je nedokázal vytesat ani sám Myrón, ale také mu přidávalo na mužnosti a působil straší, než ve skutečnosti byl.

Elena samozřejmě nebyla jediná, kdo si ho všiml. U stolu v rohu seděly dvě slečny, podobně staré, jako byla ona, a viděla, jak si ho měří od té jeho zatraceně krásné hlavy až k patě.

Začala přemýšlet, jaké by to bylo, kdyby za ním přišla a řekla by... Co vlastně? Tohle prostě neuměla. I když se jí někdo líbil, vždy otálela tak dlouho, až bylo nakonec pozdě, a byla si jistá, že ani teď to jiné nebude.

„Elo, chceš další?“ vytrhl ji z myšlenek Tomáš, který pracoval za barem. S Tomášem se znala od základní školy, ale těžko byste tam hledali nějaké velké kamarádství nebo cokoliv jiného. Co si tak vzpomínala, nikdy spolu nemluvili víc, než

bylo nutné, nikdy spolu nekoketovali, ale ani si nijak neškodili. Jednoduše navzájem věděli o své existenci a patřičně a s úctou se k sobě podle toho chovali.

„Určitě. Alespoň mi ta další půlhodina čekání uteče rychleji,“ podala mu prázdnou lahev a sledovala, jak mizí pro novou.

Jenže nepočítala s tím, že si ten zatraceně nádherný kluk stoupne hned vedle ní. *Co tady proboha dělá?* zděsila se v duchu a instinktivně si sáhla na hnědé, po lopatky dlouhé vlasy, aby je uhladila. Odjakživa se jí vlnily a ona je nikdy nedokázala zkrotit do něčeho foremného.

„Elo? Zvláštní jméno. Prozradíš mi, čeho je to zkratka?“ propichoval ji těma světlýma uhrančivýma očima a čekal, co odpoví.

A je to tu zase, pomyslela si. Její rodiče byli poměrně kreativní lidé, a tak jim přišlo zajímavé pojmenovat svoji dceru Elena. Kolikrát musela ve škole opravovat učitele, když jí pořád říkali Heleno a ani s přibývajícimi roky se to nespravilo. Dokonce čím byla starší, tím víc vtipů poslouchala. „V porodnici zapomněli na H? Proč se vašim nelíbila Helena? To je zkratka Heleny?“ Nechápala, jak jim mohlo něco takového přijít vtipné. Odpovídala na to stroze a kolikrát až našťvaně. „Ne, nezapomněli. Se zeptej mých rodičů. Ne, není to zkratka.“ Už ji unavovalo, že musí vysvětlovat své jméno, které neměla možnost si vybrat.

„Je to Elena,“ řekla poměrně našťvaným tónem, protože tohle už znala.

Mezitím jí přistála na baru plná lahev cideru a bez zájmu o toho krásného muže se z ní napila.

„Páni. Nikoho s tak zajímavým jménem jsem ještě nepotkal. Tak to mě moc těší, Eleno. Já jsem Aleš,“ a slova doplnil podáním ruky.

Málem se zalkla pitím, protože čekala všechno, jen ne tohle. Zakuckala se a bylo jí hrozně trapně. Nedokázala uvěřit

nejen tomu, co vidí, ale i slyší. Takže není jen hezký, je evidentně i slušný a nezkouší být za každou cenu vtipný. To jí imponovalo.

Když konečně polkla zbytek cideru, který měla v puse, přijala jeho nabídnutou ruku a pustili se spolu do řeči.

Cítila, jak na nich lpí oči těch surikat, které po Alešovi pokukovaly od jeho příchodu, a zaplavil ji úžasný pocit vítězství, že je to zrovna ona, koho oslovil. Netušila, jestli si původně nepřišel na bar pouze objednat pití, ale chtěla věřit, že se mu líbila, a proto na ni promluvil.

Přes její nervozitu, kdy občas plácla nějakou hloupost, i přes příchod Vlasty, která pak na Elenu prozradila víc, než by měla, se ukázalo, že to nebude poslední večer, který spolu s Alešem stráví.

1

„Nevíš, kde mám kravatu?“ volal na Elenu z ložnice a do hlasu se mu vkrádala nervozita z pozdního příchodu do práce.

„Máš ji ve skříni,“ houkla na Aleše z kuchyně, kde Tobiašovi připravovala krupičnou kaši. Bohužel věděla, že tato informace mu nebude k ničemu, a už tušila, co ji čeká. V rychlosti dodělá snídani a poběží do ložnice, aby mu tu kravatu nejen našla, ale dala mu ji přímo do rukou, protože i kdyby mu visela na krku, tak ji neuvidí.

„Tady není. Hledám tu vínovou, kterou jsem měl minulý týden,“ volal na ni dál a při tom prohledával všechny přihrádky skříně včetně šuplíku se spodním prádlem.

Neodpověděla. Bylo by to totiž k ničemu. Dál se věnovala snídani pro jejich syna, který se vrtěl u stolu na židli. Alespoň on ji nepopoháněl.

Hned co začala kaše mírně houstnout, přelila ji z rendlíku do hlubokého talíře, který si předem nachystala na linku, dozdobila ji kakaem, cukrem a rozpuštěným máslem a dala před syna, aby se mohl najíst.

„Mami, podáš mi prosím ještě pití?“ koukal na ni prosebně těma krásnýma zelenýma očima, co zdědil po otci.

„Můžeš mi prosím pomoci ji najít? Jinak přijdu pozdě,“ pokračoval Aleš v naléhání v honbě za ztracenou kravatu.

Elena obrátila oči v sloup a vykročila směrem ke dřezu, aby synovi napustila sklenici vody. „Vydrž, hned jsem tam,“ zavolala na Aleše. Jakmile měl Tobiaš vše ke své spokojenosti, vyšla

ven z kuchyně a zamířila rovnou do ložnice za manželem, který ani po patnácti letech neztratil nic ze svého šarmu, ale zato ztratil schopnost nacházet vlastní oblečení.

„Tady je,“ jedním pohybem ruky sáhla do šuplíku, kde měl všechny své kravaty úhledně srolované, hned vedle spodního prádla a ponožek.

Už dávno se přestala snažit mu ukázat, kde co ve skříni má. Při každém pokusu totiž jejich debata skončila hádkou a závěrečnou větou: „Oblečení mi tam skládáš ty, tak máš větší přehled.“ Bohužel na to nikdy neměla argument a zmohla se pouze na naštvaný odchod z místnosti.

„Díky. Vůbec jsem si jí nevšiml,“ vzal si od ní kravatu, přehodil ji kolem krku a odešel z ložnice.

Ohlédla se za ním a povzdechla si, když viděla, jak má naspěch. Zajímalo by ji, který zaměstnanec banky musí být už v sedm ráno na značkách. Dokázala pochopit, že jako vedoucí třech poboček je časově vytížený, ale jeho brzké odchody a pozdní příchody v ní nebudily úplně nejlepší dojmy. „Mám ti ji pomoci uvázat?“ nabídla se, protože jeho uzly nebyly nikdy tak úhledné jako ty její.

„Ne, to je dobrý, uvážu si ji, jak dojeďu do práce. Musím jet.“ Než vyběhl z bytu, ještě se zastavil v kuchyni, aby dal Tobiášovi pusu na rozloučenou.

Podívala se na syna, který se už stihl pokydat kaší, a byla ráda, že má na sobě stále pyžamo. Usmála se, protože jí najednou přišlo, že i taková věc může být celkem roztomilá.

Když jim na ultrazvuku před šesti lety oznámili, že čekají syna, Aleš div neprasknul, jak se dmul pýchou. „Budeme mít syna. Věřila bys tomu?“ ptal se jí ihned, co vyšli z ordinace, a ona začala přemítat nad tím, zda by byl stejně nadšený, kdyby prvorozeným potomkem měla být dcera, protože jakmile se dohodli, že vysadí antikoncepci, pořád o dítěti mluvil jako o něm, a nikdy ne jako o ní.

Ať tak, či tak, oba měli radost, že se jim narodil naprosto zdravý syn, kterého – po dlouhých diskuzích – pojmenovali Tobiaš.

„Hotovo!“ zvolal na mámu vítězoslavně, hned co dosnídal a usmál se na ni od ucha k uchu.

„Paráda. Jsi šikula. Teď se jdi převléct z toho pyžama do oblečení, které jsem ti nachystala, a za chvíli vyrazíme do školky.“

S hrknutím židle se Tobiaš odsunul od stolu a běžel do svého pokoje. Elena doufala, že se opravdu bude převlékat a nenajde si zase nějakou jinou – pro něj zábavnější – činnost.

Když byli u vchodových dveří, zaslechla přerušované vibrace. Začala tedy přehrabovat kabelku, aby mobil našla. Vůbec ji nenapadalo, kdo by jí takto brzo ráno mohl volat. *Co když je to ze školky? Nebo z práce? Nebo se něco stalo Alešovi?!* Začala malinko panikařit, když telefon nemohla najít. Ten otravný zvuk pořád nepřestával. Konečně mobil našla. Jenže zprvu nechápala, co se děje, protože obrazovka byla černá a žádný zmeškaný hovor se nedožadoval její pozornosti.

U poslední vibrace si uvědomila, že nevychází z kabelky. Tím pádem to musí být Alešův mobil. *Sakra, on ho zapomněl doma.*

Tobiaš už postával na chodbě, a tak jej poprosila, ať na ni počká.

Vběhla do bytu a zapomenutý telefon našla – kde jinde než v ložnici na posteli. *To hledání kravaty ho nejspíš vyvedlo z míry.* Ušklíbla se pro sebe a schovala telefon do kabelky.

Naskočili do auta a vyrazili. Brno bylo krásné město, ale ne pokud jste se ráno potřebovali dostat z bodu A do bodu B. Běžně stíhá dojet do práce včas, ale se zajižďkou do Alešovy kanceláře si byla jistá, že dorazí pozdě.

„Tak jo, zlato. Užij si to ve školce a odpoledne tě zase vyvednu,“ ještě syna políbila na čelo, a než se stihla nadechnout

k pozdravu, viděla jeho záda, jak se ztrácí ve třídě mezi ostatními dětmi.

Pak nasedla do své Hondy Civic z roku 2005. Ve chvíli, kdy nastartovala, začal jeho mobil zase vibrovat. Uvědomila si, že se ani nepodívala, kdo mu tak brzo ráno volal. Upřímně, po všech těch sáhodlouhých telefonátech ohledně peněz, půjček, splátek, úroků, investic a dalších pracovních témat, ji to přestalo zajímat. Jeho hovory začala ignorovat. Tohle bylo ale nejspíš naléhavé, tak se rozhodla, že hovor přijme, aby mohla volajícímu vysvětlit, co se stalo a že Aleš bude co nevidět k dispozici.

Než se k telefonu dostala, zmlknul. Rozsvítila displej a uviděla dvě zmeškaná volání a jednu zprávu na WhatsAppu.

Odemkla mobil a srolovala upozornění tak, aby viděla podrobnosti. Ukázalo se, že jedno volání je od Anety, jeho kolegyně z práce, a při pohledu na čas poznala, že díky tomuto hovoru našla telefon doma. Druhé bylo teď od někoho, koho si v telefonu označil jako Nerd se smajlíkem, co zvrací. Věděla, o koho jde a taky, že nad ním může mávnout rukou.

Co ji ale upoutalo, byla ta zpráva na WhatsAppu. Když ji rozrolovala, uviděla fotku nahé Anety s popiskem: **ČEKÁM TU NA TEBE!!**

„Dobře, uklidni se,“ promlouvala k sobě a snažila se zpracovat, co právě viděla. *Jde snad o chybu? Chtěla tu zprávu Aneta poslat někomu jinému? Ale proč by mu jinak tak brzo ráno volala?* Myšlenky jí křičely v hlavě jedna přes druhou a nedokázala racionálně uvažovat. V ruce stále držela Alešův mobil, který mezitím zhasl, a ona zvládla na tmavou obrazovku jen dál zírat.

„To bude určitě omyl. Jasně, není to tak, jak to vypadá,“ z úst jí vycházela slova útěchy, která sice slyšela, ale sama jim ani na okamžik nevěřila. Samozřejmě si přála, aby jí Aleš dokázal tuto zprávu nějak rozumně vysvětlit.

Stejně byla na cestě k němu do práce, tak mu předá mobil a rovnou se ho zeptá. Pokud v tom nic není, nebude pro něj problém, aby tohle celé uvedl na pravou míru.

Konečně se donutila vrátit telefon zpět do kabelky a rozjet se. Celou cestu si představovala různé scénáře, jak jí Aleš bude vysvětlovat toto malé nedorozumění. „Lásko, co blázníš? Máme v práci ještě jednoho Aleše, nejspíš to chtěla poslat jemu. Slyšel jsem, že spolu něco mají.“ Ano, jak by to bylo krásné. Nebo by také mohlo jít o nějakou sázku. Pracovních akcí mívají poměrně hodně, tak je dost možné, že se mezi sebou vsadili a Aleš prohrál. V tom případě by to byla blbá sranda.

Ze zamyšlení ji vytrhl klakson, který ji upozorňoval, že má na semaforu zelenou, ale ona patřičně nereaguje. „Polib mi,“ hlesla do zpětného zrcátka a rozjela se.

Zaparkovala před pobočkou, kde Aleš každý pracovní den začíná, a než vystoupila, došlo jí, že neviděla jeho auto. Každý

z vedoucích pracovníků má přidělené parkovací místo a to Alešovo bylo prázdné, což bylo divné, protože uběhla nejméně hodina, co vyrážel z domu, a touhle dobou tu musel být minimálně třikrát. Pokud ovšem...

Myšlenku nedokončila, protože – jako na zavanou – přijížděla manželova modrá Škoda Octavia a pomalu se uvelebovala na svém místě.

Za normálních okolností by mu ihned vyrazila naproti, ale něco jí bránilo pohnout rukou na klíče a otevřít dveře od auta. Seděla a čekala, aniž by tušila na co. Dokud ji neviděla... Anetu, která se vši elegancí vystoupila ze strany spolujezdce.

Eleně se vybavily filmy, kde se tyto záběry zpomalují. Kráska vystupující z auta – nejdřív jedna noha, poté druhá a obě působí, že jsou dlouhé až do nebes. Samozřejmě jsou to dvě krásné, štíhlé a opálené nohy bez jediného chloupku. Jakmile dá své údy na odív, vystoupí z auta celá postava – jako kdyby si to každý den trénovala před zrcadlem – a do toho fouká příjemný větřík, jenž jí rozčechrá dokonalé vlasy a jen přidává na kráse.

Přesně takový pocit z ní měla. Kakaové hnědé vlasy jí splývaly přes ramena a končily až někde pod prsy. Dokonce si je musela zastrčit za ucho, aby viděla, kam našlapuje. *Proč všechny ostatní ženy vypadají úchvatně i při tak banální věci, jako je dávání si vlasů za ucho?* vrtalo Eleně hlavou a nebyla schopna se od scény před sebou odtrhnout.

Byla přirozeně štíhlá, oblečená do klasického kancelářského oděvu. Bohužel pro takový oděv jsou typické upnuté sukně a Aneta tento zvyk evidentně dodržovala, protože se jí sukně vyhrnula hned, jakmile vyndala nohy z auta. Zastrčená světlá košile ukazovala útlý pas a zdůrazňovala, o kolik je její hrudník širší než partie pod ním. Celý model byl doveden k dokonalosti díky tmavým lodičkám, které barevně ladily se sukní.

Elena od ní nedokázala odtrhnout pohled a snažila se pochopit, co se skutečně děje.

Teď jí už některé věci začaly dávat větší smysl. *Proto každé ráno odjíždí tak brzo. Jezdí nejdřív k ní a až potom spolu do práce. A co pak všechny ty přesčasy a pracovní akce?*

Zamrzla. Nedokázala se pohnout a nemrkla snad od chvíle, kdy uviděla Alešovo auto přijíždět. Možná měla strach, že kdyby byť na setinu sekundy zavřela oči, celý obraz zmizí a bude jako blázen, který si vyfantazíroval aférku manžela s kolegyní.

Koukala se dál, jak jdou směrem k budově, kde pracují. Vypadali opravdu jako kolegové, u kterých nic nenaznačovalo, že by spolu něco měli. Žádné doteky nebo koketní úsměvy.

Nějaký tenký hlásek jí našeptával, že přece jen se to dá vysvětlit. Třeba ráno jezdí takto brzo, aby ji svezl. Co je na tom? Prostě taková výpomoc pro spolupracovníka. Určitě v tom hledá něco, co tam není.

Popadla kabelku, vystoupila z auta a vydala se za nimi. Zavolala na Aleše a začala zuřivě mávat, aby si jí všiml dřív, než vstoupí do budovy. Ale její odhodlání ho konfrontovat a přímo se zeptat, o co tu jde, bylo dávno pryč. S Anetou vedle něj absolutně nepočítala.

Elena tak moc doufala, že se mylí a nic spolu nemají, že si ani nevšimla, jak se Aleš vyděsil ve chvíli, kdy ji uviděl, a o krok poodstoupil od Anety.

„Proboha zlato, co... co tu děláš?“ ptal se zmateně místo pozdravu a snažil se zachovat klidný hlas.

Elena je doběhla a Anetu si tak mohla prohlédnout zblízka. Byla vskutku hezká. Ne jak obrázek z časopisu. Byla uvěřitelně hezká. Drobný obličej s dokonalými rysy a užšími, červeně namalovanými rty. Oříškově hnědé oči měla orámované černou tužkou s jemným kouřovým líčením a k dokonalosti to dotáhla dlouhými hustými řasami. Nedokázala určit, jestli

je to pomocí řasenky, nebo jsou řasy umělé. Ať tak, či onak, když vedle ní Elena stála, připadala si jako seschlá větev vedle čerstvě rozkvetlé růže.

Dalo by se říct, že na Anetu doslova zírala. Aleš si toho samozřejmě všiml a snažil se situaci zachránit.

„Promiň. To je Aneta,“ ukázal Aleš na kolegyni. „Minulý týden se jí rozbilo auto, a než ho vrátí ze servisu, nabídl jsem se, že může ráno jezdit se mnou. Zjistili jsme, že bydlí kousek od nás, tak to pro mě není ani žádná zájízďka.“

Elena poslouchala jen povrchově, protože dokázala vnímat pouze Anetiny dokonalé zuby, které odhalila při svém dokonalém úsměvu.

„Anet, to je Elena, moje žena,“ představil kolegyni manželku a hlas mu při tom malinko přeskočil.

Elena si samozřejmě všimla důvěrného oslovení Anet, místo Aneto.

Potřásly si rukama, prohodily takové ty zdvořilé fráze o tom, jak je těší, že se poznávají, a než nastalo trapné ticho, opět se ozval Aleš se svojí původní otázkou, co tam vlastně dělá.

Elena se malinko vzpamatovala a začala hrabošit v kabelce. V okamžiku, kdy vytáhla Alešův mobil, aby mu jej podala, trochu zbledl. „Zapomněl sis ho doma, tak jsem ti ho dovezla. Víš, že bys bez toho moc práce neudělal.“

„Ani jsem si nevšiml, že ho nemám. Jsi skvělá, moc díky,“ usmál se na ni a telefon si vzal.

Byl čas k odchodu, ale Eleně pořád něco bránilo, aby se otočila a šla zpět k autu, tak tam všichni tři stáli a čekali, co bude dál.

„Nemáš už být v práci?“ zeptal se Aleš a tím jí dal najevo, že je na čase, aby se každý vydal vlastní cestou.

„Ano, máš pravdu. Měla bych vyrazit,“ koukla se při tom na hodinky, aby její věta vyzněla věrohodněji, a s oběma se rozloučila.

Cestou k autu jí ale pořád něco hlodalo v hlavě. I když byla celá situace prapodivná a pořád nedokázala zhodnotit, co se tam stalo, něco, co zahlédla, jí nedalo klid.

Nasedla do auta a zadívala se ke dveřím, za nimiž zmizel její manžel spolu se svou atraktivní kolegyní, s níž má nejspíš poměr.

Co to jen bylo? přemýšlela a pak jí to najednou došlo. Jeho kravata byla nejen uvázaná, ale navíc měla perfektní uzel.

3

V kanceláři si nikdo nevšiml jejího pozdního příchodu a mohla tedy nepozorovaně sednout za pracovní stůl a spustit počítač. Díky tomu, že ji čísla dokázala uklidnit v jakékoliv situaci, se až do oběda zvládla soustředit výhradně na práci.

„Jdeš s námi?“ Elena na židli malinko nadskočila a podle hlasu poznala, že ji vylekala Věra.

„Jo, jdu,“ přitakala, popadla peněženku s mobilem a vyrazily spolu na oběd. Po cestě se k nim přidal ještě Martin, kolega ze mzdového oddělení. Byla za to ráda, protože myšlenky se jí vrátily zpět k dnešnímu ránu a právě Věra s Martinem byly takové její dvě vrby.

Věra do firmy nastoupila zhruba rok po Eleně a hned si padly do oka. Mimo práci se sice nestýkaly, ale komunikovaly spolu takřka denně a mohla ji označit za kamarádku. Co se Martina týče, ten je ve firmě téměř dvacet let a věkový rozdíl mezi nimi čítá půl generace, ale jeho orientace z něj dělá parťáka do nepohody. Vždy ji dokázal rozesmát a v hodně případech jí i dobře poradil.

Pokud jí má někdo ukázat jiný úhel pohledu na celou věc s Anetou, tak to byli tihle dva.

V rychlosti jim řekla, co se stalo, a čekala, jaká bude jejich reakce. Jako první se ujala slova Věra.

„Jak ses mu dostala do mobilu?“

Vážně ji zajímá právě tohle? Nevěřila vlastním uším, ale přesto jí vysvětlila, že na mobilech mají s Alešem stejný kód zámku.

„A podívala ses třeba do historie telefonu? WhatsAppu, Messengeru, Directu, zpráv a do všech možných komunikací?“ chrtila na ni názvy aplikací sloužících ke spojení mezi lidmi a Eleň až teď došlo, že neudělala nic z toho. Byla tak v šoku, že ji to ani nenapadlo.

„Ne, během toho panikaření jsem nic nestihla. Taky jsem pořád doufala, že o nic nepůjde, že mi to vysvětlí, ale tím, jak spolu vystoupili z auta, mi potvrdili, že se nejedná o omyl, a já teď nevím, co mám dělat.“

„Jak že nevíš, co máš dělat? To je jasný. Vykašli se na něj. Takhle se k tobě nemůže chovat!“ rozčilovala se tak, že ji slyšeli lidé u vedlejších dvou stolů. „Uvědomuješ si, že tě podvádí?! Podvádí! Má jinou, a to bůh ví jak dlouho,“ pokračovala Věra skoro bez nádechu.

Bylo vidět, že ji ta informace rozčílila, a nebylo se čemu divit. Její, teď už bývalý, manžel Filip ji opustil kvůli staré lásce ze střední školy. Byli spolu přes deset let a jednoho dne přišla Věra domů a nenašla tam ani manžela, ani jeho věci. Jen vzkaz, že ho to mrzí, ale že se zamiloval jinde. Věra do té doby neměla ani tušení, že se něco děje.

„To není tak jednoduché. Máme Tobíaše,“ hájila se Elena se zoufalstvím v hlase, protože přesně z tohohle měla strach. Bála se, že jejich rozchod je nevyhnutelný. Jenže netušila, jak by synovi takovou věc měla říct. „Tobi, táta už s námi nebude žít, protože chce být s někým jiným.“ Nebo: „Víš zlato, tatínek má rád jinou paní, která ti o víkendech bude dělat náhradní maminku.“ Při každé takové představě se jí udělalo zle od žaludku a píchlo ji u srdce, když si představila synův nechápavý pohled.

Věděla však, že si to nemůže nechat líbit, a v duchu začínala s Věrou souhlasit. Oči se jí zalily slzami.

Než se Věra stihla pustit do dalších řečí o odchodu od manžela, vložil se jim do toho Martin.

„Eli, víš, že tě mám rád, ale zeptám se tě na jedno,“ udělal dramatickou pauzu, aby jeho dotaz nabral na vážnosti. „Jak je to dlouho, co jste spolu naposledy pekli buchty?“ Otázka visela ve vzduchu, než Elena pochopila, že má na mysli sex.

To opravdu takto dnes někdo říká souloži? „Pekli buchty? Vážně?“ pozvedla obě obočí a čekala, až jí potvrdí, že metaforu pochopila správně. Navzdory celé situaci jí malinko zacukaly koutky úst a myslela si, že se rozesměje. *Prý pekli buchty.*

„To je snad jedno, ne? Nebo mi tu chceš říct, že si za to Elena může sama?“ vyprskla Věra, protože okamžitě pochopila, kam tím Martin míří.

„Prostě mi odpověz,“ ignoroval nasupenou kolegyni, jejíž obličej získával rudý nádech, a dál věnoval pozornost Eleně. „No tak kdy?“

Než stihla najít odpověď, donesli jim na stůl objednané jídlo. Jídlo, na které ji přešla chuť.

Po minutě přemýšlení to vzdala. „Fajn, nedokážu si vybat, kolikátého přesně bylo, ale myslím, že rok to bude, možná i déle.“ Jakmile to vyslovila nahlas, pochopila, proč se Martin ptá, a také pochopila, že chtěl, aby se podívala i tímto směrem.

Věra vykulila oči a její vidlička s masem se jí zasekla na cestě mezi talířem a ústy. „Rok?“ řekla hlasitěji, než měla. Dvě dámy se podívaly jejich směrem a tentokrát to byla Elena, kdo zrudnul v obličej. Nikoliv však zlostí, ale studem.

„Já vím, ale od doby, co máme Tobíaše, se moje trouba nepředehrívá tolik jako dřív,“ vzala si metaforu k srdci a snažila se s její pomocí vysvětlit situaci doma. „Pochop, není to tak, že by mě Aleš nepřitahoval, ale při všech těch povinnostech nezbyvá na společné pečení čas a přiznám se, že ani nálada.“

„A ty jeho pořad přitahuješ?“

Co to je za blbou otázkou? Evidentně ne, když má milenkou. Ani nemusela mluvit, aby Martina napadlo, co se jí promítlo hlavou.

„Já jen, opět prosím pamatuj na to, že tě mám rád, ale takhle jsi vypadala v době, kdy jste se poznali?“ mluvil tak racionálně a bez emocí, až to Elenu děsilo. Takového ho ještě nezažila. Vždy všechno rád rozváděl, gestikuloval rukama, a než se dostal k hlavní myšlence, celá pauza na oběd byla pryč. *Co to mělo být teď? Někáká léčba šokem?* Pokud ano, zabírala perfektně, protože byla schopna věnovat svoji pozornost pouze jemu a tomu, co říká.

„To bylo před patnácti lety. Myslíš, že po patnácti letech a porodu budu vypadat na dvacet?“ hájila se a pomalu v ní rostla stejná vlna zuřivosti, jaká vyzařovala z Věry.

„O tom nemluvím. Neber si to zle, ale vypadáš jako typická účetní.“ Opět tu větu nechal vyznít a čekal na Eleninu reakci.

„Počkej a ty jsi jako kdo? Henry Cavill s klávesnicí a myší místo mečů nebo co?“ odsekla mu a zuřivě se pustila do jídla. Nešlo o to, že by Martin vypadal špatně, ale do muže mu chybělo tak třicet kilo ve svalech, dvacet centimetrů do výšky a jeho dokonale oholená tvář připomínala spíše dětský zadek v reklamě na plenky než jakýkoliv vzor maskulinity.

Už nechtěla nic slyšet. Nejenže se ráno dozvěděla o manželově nevěře, ale ještě od kamaráda poslouchala, že je v podstatě hnusná. Bála se, co přijde dál.

Martin si všiml, s jakou agresí krájí kuřecí steak, a snažil se proto svůj výrok uvést na pravou míru. „Prosím, nerozčiluj se. Chci tím říct, že kdyby se Richard o sebe přestal starat, asi bych s tím měl taky problém. Jako jeho partner počítám s tím, že budeme stárnout spolu, ale nechtěl bych vidět, jak si na sobě nedá záležet tolik jako dřív. To je všechno.“

Elena nevěděla, co by mu na to měla říct, protože ona o sebe přece pečovala. V rámci možností. Když se stará o celou domácnost, dítě a do toho má chodit do práce, tak bohužel už na nic moc času nezbývalo. Taky krása stojí nejen čas, který nemá, ale i peníze. Sice netřeli bídu s nouzí, ale ani na tom

nebyli tak, aby mohla utrácet za kosmetiku a hadříky jen proto, aby ze sebe dělala dvacítku, kterou dávno není.

„A co jsi vlastně myslel tou ‚typickou účetní‘?“ zajímala ji jeho definice a pro zdůraznění použila prsty jako uvozovky pro toto spojení. I kdyby na tom nemělo být nic špatného, vnímala to jako urážku. Byla účetní. A co? Čísla měla ráda a ať se v životě přihodilo cokoliv, tohle bylo jediné, co vždy dávalo smysl. Buď byl výsledek správný, nebo špatný. Když špatný, šla a hledala chybu, dokud ji nenašla a neopravila. Svoje povolání milovala.

„Ptáš se mě, jako by to měla být urážka,“ ujistil se Martin, že její dotaz pochopil správně.

„A není?“

„Ne. Jen tím poukazuji na fakt, že mezi účetními Miss Universe nenajdeš.“

Elena se už nadechovala, že mu odpoví, ať jde s Miss Universe třeba do prdele, ale nenechal ji promluvit.

„Eli, jsi krásná žena, ale muži, partneři, manželé, chtějí mít vedle sebe někoho, kdo má sex-appeal. Koneckonců, když spolu někam jdete, chceš mít vedle sebe toho pěkného chlapa, kterého sis vzala, nebo chlapa, který se přestal mýt, holit a v koupelně nemá ani deodorant?“ Nedal Eleně žádný prostor na jakoukoliv odezvu, protože věděl, že to vezme jako osobní útok. „Neříkám, že nemáš deodorant, neholíš se nebo se nemyješ, ale bohužel od ženy se toho očekává trochu více než základní hygiena.“

Tohle pro ni byla rána pod pás. Její okamžitá reakce byla, že jí na vzhledu nezáleží, že jde o to, že se milují, mají spolu odžitých spoustu let a úžasného syna a žádný vztah nebude celý život jako na začátku.

Ale kdyby měla být Elena na sto procent upřímná, řekla by nejenom, že spolu nikam nechodí, ale také, že ani nikam chodit nechce, protože si vedle svého manžela připadá jako ošklivá příbuzná.

„Jen říkám, že každá mince má dvě strany,“ uzavřel Martin jejich diskuzi a nechal Elenu, aby si z toho vyvodila vlastní závěry.

„Vykašli se na něj. Zrovna on ti bude radit, jak na manželství. Každý ví, že gayové jsou slečinky, co mají doma víc krémů, než prodávají v drogerii, tak se nemůžeš divit, že je tak moc zaměřený na vzhled. Konfrontuj ho. Zeptej se Aleše, co to má znamenat a co s tím budete dělat. Snad nechceš, aby ti sexoval jinde,“ zněla finální Věřina rada cestou z oběda zpět do kanceláře.

Měla to být nejspíš slova útěchy, ale Eleně líp nebylo. Byla naštvaná, že Martin naznačil, že by si za manželovu nevěru mohla sama, a svým způsobem ji štvála i Věra, protože je pro ni jednoduché někomu radit, ať ukončí vztah, když je sama po rozvodu.

Ona musela myslet i na Tobiáše a na reálnou stránku věci, jestli by to vůbec dokázala zvládnout jak časově, tak finančně. Stejně tak se v ní ozýval hlásek hrdosti, že mu to takto neusnadní. Jak by to vypadalo? Ona by se s Tobim odstěhovala, vychovávala ho, živila ho, učila se s ním, pomáhala mu dospět v muže a Aleš by byl kde? Užíval si s kolegyní, dokud by byla mladá a krásná, Tobiáše by si vzal jednou za dva týdny na víkend a byl by z něj ten hodný táta, který mu kupuje dárky a je s ním legrace?

Byla v koncích. Původně si myslela, že jí Věra s Martinem pomůžou, ale nakonec nejenže nebyla o moc moudřejší, ale dokonce ještě prohloubili její beznaděj. Jakékoliv východisko bylo najednou v nedohlednu.

Usedla zpět ke svému stolu, ale telefon jí znemožnil dál pracovat. Volali ze školky, že si musí Tobiáše vyzvednout, protože má od rána průjem.

Paráda, ještě tohle. Povzdechla si, sbalila počítač a jela.

Pediatřička nasadila Tobiašovi léky a dietu ve formě suchých rohlíků, piškotů a rýže s mrkví. A také doporučila, aby zůstal doma ještě tři dny poté, co bude mít pevnou stolicí. V případě, že se jeho stav nezlepší ani za další dva dny, s největší pravděpodobností se bude jednat o bakteriální infekci, na kterou následně nasadí antibiotika.

Večer usnul už kolem sedmé hodiny. Bylo vidět, že je hodně vyčerpaný, a rýže k večeři snědl jen trochu. Elena byla ráda, že alespoň nezvrací a udrží v sobě vodu i černý čaj, co mu dávala pít.

Celé odpoledne přemýšlela, jak se postaví k té věci s Alešem, a do toho si promítala rozhovor s Martinem a Věrou. Nakonec zvolila přímou diskuzi. Chtěla vědět, jak bude Aleš reagovat, a hlavně potřebovala vědět, proč jeho románek vznikl. Podle toho, co se dozví, si rozmyslí, jaké budou další kroky.

Nervózně sledovala hodinky. S osmou hodinou se otevřely východové dveře. Aleš byl doma.

„Ahoj zlato,“ pozdravil svoji ženu stejně jako každý večer při návratu domů a zeptal se i na zdravotní stav jejich syna.

„Před hodinou usnul. Byl hodně unavený,“ dál se jí to nechtělo rozvádět. Měla na srdci jiné věci, které musely ven a neholdala na nic čekat. „Jak dlouho to táhneš s Anetou?“

Aleš se zastavil uprostřed pohybu. „O čem to mluvíš?“ pořád se tvářil nechápavě, ale začalo mu docházet, že si jeho žena dala dvě a dvě dohromady. *Možná tu fotku přece jen viděla*, pomyslel si, ale přesto ji dál zkoušel přesvědčit, že o nic skutečně

nejde. „Co tě to napadlo? To jsi vydedukovala z toho, že jsme spolu přijeli do práce? Vždyť jsem říkal, že má rozbité auto,“ papouškoval lež, kterou si vymyslel ráno.

„Viděla jsem tu zprávu. Poslala ti svoji nahou fotku s popis-kem, jak na tebe čeká. Buď chlap a řekni mi pravdu. Na to, abys ze mě dělal debila, jsme spolu už moc dlouho,“ zaútočila na něj a cítila, že to od něj potřebuje slyšet. „Takže, jak dlouho?“ založila si ruce na hrudi a čekala.

Aleš si povolil kravatu a tím dal najevo, že je v koncích. Taky z ní nechtěl dělat blbce. Za všechny ty roky, co spolu prožili, si zasloužila znát pravdu. „Půl roku,“ pronesl a dál nic neříkal.

Proboha, celého půl roku! Šest měsíců mi zahýbá a já si niče-ho nevšímala. Jak jsem mohla být tak slepá?

„Proč?“

„Já... já ani nevím. Pochop, jsem prostě jen chlap. Sama víš, že už je to věčnost, co jsme spolu spali, a pak se objevila ona a dala mi najevo, že má o mě zájem, a ono se to prostě stalo. Hele, já...“

„Cítíš k ní něco?“ přiznání, že spolu spí, ji příšerně ranilo, ale až tohle byla ta zásadní otázka.

„Ne!“ vykřikl automaticky. „Jasně že ne. Miluju tebe,“ díval se jí při těch slovech do očí.

Rozbrečela se. Sice slyšela odpověď, ve kterou doufala, ale bolest z jeho zrady si našla cestu ven a propukla naplno.

Když ji Aleš viděl, vykročil směrem k ní a objal ji. Nejdřív byla odměřená, ale ten pocit známosti a propojení nad ní převzal kontrolu. Jeho objetí se poddala.

„Lásko, moc mě to mrzí. Věř mi, že bych ti nikdy nechtěl ublížit.“

„Ale ublížil,“ téměř na něj křičela. *Jak to mohl udělat?* Pořád nedokázala pochopit, co se pokazilo.

„Já vím a strašně moc se omlouvám. Víím, že to jsou teď jen prázdná slova a nemusí pro tebe nic znamenat, ale myslím to

vážně. Jsem hajzl, že jsem ti něco takového provedl,“ pokračoval v omluvách a při tom svoji ženu objímal a rukou hladil po vlasech.

„Co bude dál?“ schválně se ho neptala konkrétně. Chtěla, aby on jí řekl, jak vidí jejich společnou budoucnost.

„Mami? Mami! Mami, já zase musím na záchod,“ volal na ni zoufale Tobiáš z autosedačky.

Elena se lekla, až sebou cukla. Tak moc se nechala pohltit představou o večerní konfrontaci s manželem, že úplně zapoměla, co se ve skutečnosti kolem ní děje. Krásný obraz toho, jak Aleš zpytuje svědomí z přiznané nevěry, se okamžitě rozplynul jako pára nad hrncem a zůstala pouze realita. Seděla v zaparkovaném autě se synem, se kterým se právě vrátili od pediatričky.

„Jasně, broučku. Promiň. Trochu jsem se zamyslela,“ vysvětlila synovi, proč hned neodpovídala, vypnula motor a snažila se co nejrychleji dostat Tobiáše domů.

Chudáček. Jak by si to s ním hned vyměnila, jen aby mu bylo zase dobře. Byl bledý a oči měl skleněné únavou.

Domů to naštěstí stihli včas. Podala Tobimu předepsané léky a pár piškotů na zajedení, a než se nadála, usnul na gauči u zapnuté pohádky. Přikryla ho dekou, políbila na čelo a televizi vypnula.

Chvilí ho sledovala, jak spí, a z ničeho nic se jí nahrnuly slzy do očí. Najednou propukla v pláč, který nešel zastavit. Musela se jít zavřít do ložnice, aby nevzbudila syna, který, víc než cokoliv, potřeboval odpočívat.

Vzlykala tak moc, až jí bylo trapně. Byla ráda, že není Aleš doma a nevidí ji. Propadla by se hanbou.

Mísily se v ní všechny možné emoce od vzteku přes lítost až k zoufalství. Vztek na všechny – na Aleše, na Anetu, na sebe samu, protože je takový slaboch, a na všechna spokojená manželství. Lítost vůči synovi, že nejspíš bude z rozpadlé rodiny, a zoufalství z bezvýhodné situace.

Došla si pro kapesník, aby odstranila všechen sople, který jí vytékal z nosu, a po cestě se zhlédla v zrcadle. Zastavila se a důkladně se prohlédla. Vybavila si, co řekl Martin v práci, a i přes svůj vztek vůči němu se zamyslela nad tím, co se jí snažil naznačit. Pokusila se na sebe podívat mužskýmá očima.

Vlasy už neměla tak dlouhé jako dřív. Teď jí dosahovaly pouze po ramena a barvu s přibývajícím věkem také změnila. V těhotenství jí vlasy začaly šedivět a s kadeřnicí se dohodly, že nejlepší bude světlý melír, aby zakryl šediny a taky aby se nemusela barvit tak často. Kadeřnici teď navštěvuje čtyřikrát do roka, což jí vyhovuje jak časově, tak finančně. Svě přirozené vlny se dávno přestala pokoušet zkrátit, a proto je po umytí nechává volně uschnout, ať si dělají, co chtějí. Při odchodu ze salonu má vlasy vždy vyfoukané krásně do hladka, ale doma si je takto upravit neumí.

Z jejího pohledu bylo tohle vše praktické a dostatečné, aby nechodila po venku jako trhan, ale kdyby se na sebe měla podívat mužskýmá očima, ten světlý melír jí zbytečně přidával roky. Říká se, že by ženy s přibývajícím věkem měly mít světlejší barvu vlasů, ale je pravda, že ona začala zesvětlovat už ve třiceti.

Najednou viděla, že vlasy nejsou to jediné, co se na ní změnilo, ale už to všechno bylo tak dávno, že si nevybavovala, jak vypadala dřív. A dostala nápad.

Doběhla do obývacího pokoje a našla fotoalbum z doby před osmi lety. Byly tam fotografie z jejich dovolené v Řecku. Vytáhla jednu, kde ji Aleš vyfotil v plážových šatech, jak jdou při západu slunce na večeri. Vzala si ze šuplíku pracovního stolu kousek lepicí pásky a odešla zpět k zrcadlu. Fotku na něj přilepila vedle svého odrazu, aby měla obě verze Eleny vedle sebe.

Bylo to jako facka do tváře. *Proboha, co se to se mnou stalo?* ptala se zděšeně při pohledu na sebe. Sice nerada, ale musela uznat, že Martin možná na něco kápnul. Když viděla, jak